

Den pátý (12. 7. 2023)

Celý život děláme chyby. Někdy nás to celkem nic nestojí, někdy je to horší. Většinou k fatálním chybám dochází po určitých akcích. Jednou z těch akcí třeba může být dlouhé posezení u ohně. Ano, tak tomu bylo i večer 11.7. Dobíjel jsem koloběžku a nechal jsem volně pohozený měnič v trávě. Zrovna tak jsem si neuložil židličku do auta. Odpověď přírody byla jasná. V noci přišla bouřka a jak měnič, tak židlička promokly. Od židličky jsem ráno měl jen mokrý zadek, ovšem jak to bude s měničem? Jen opravdový optimista stále ještě věří, že z mraků vytéká destilovaná voda. Kéž by tomu tak bylo. Bohužel deště jsou kyselé a tak jakmile nateče do nějaké elektroniky, tak i po odpaření vzniká vodivá cestička. Je to časovaná bomba, která většinou u výkonových věcí dopadne vyhořením. Ale pojďme od začátku.

Jdu spát a po bouřce mé tělo volá o odvodnění. Lezu ven ze stanu a vnímám vedle mého stanu nějaký podezřelý hluk. Vidím Frantu, jak běhá po louce s čelovkou a dokonce svítí i na mne. Co se mu stalo? Nějak tomu nevěnuji pozornost a zalézám opět do ohřátého pytle. Najednou slyším ten známý loňský zvuk. Někdo páře můj odpadkový pytel. Prudce praštím do stěny stanu a podezřelý zvuk zmlkne. Že by liška? Bohužel jsem nezapnul můj liškoplaš. Od loňska jsem vyrobil tři, ale ani jediný jsem neaktivoval. Nechtěl jsem, aby Franta při nočním uvolňování byl „zachycen“. Všude se píše, že lišky se lidem spíše vyhýbají. No, to asi už dávno není pravdou. Udává se, že lišky jsou na našem území přemnožené asi 10x. Kde má stále hledat potravu? A tak si ty potvory zvykly se neobávat lidí. Mají rády i sladké a to u lidí najdou dosti často.

[Liška obecná](#)

Jejich noční lov až do loňska byl podle plánu následující. Asi kolem 2. Hodiny ráno si dojde k velikým plastovým pytlům, určeným pro odpadky. V rohu vykouše díru, pytel roztrhne a roztáhá veškeré odpadky kolem. Co se dá sníst, to sežere. Pak se většinou přiblíží ke stanům a hledá volně povalující se potraviny. Nepohrdne ani rajčaty, sýry, masem.... Potraviny odnese do bezpečné vzdálenosti a tam je sežere. Přibližuje se tak neslyšně, že nemáte šanci ji nacytat. Jediný podezřelý zvuk je jen to, když svými zoubky „páře“ plastový pytel. K útěku ji donutí jen prudké praštění do cely stanu. Pouze v jediném případě se nepřiblíží. A to je v tom případě, kdy u stanu jsou přivázaní psi. Těch se samozřejmě bojí.

Franta si udělal svůj spací koutek tak, že použil jen krycí plachy, přivázané na větev stromu. Uvnitř používal nafukovací karimatku. Aby měl něco pod hlavou, tak použil srolovací batůžek a do něj vložil zbytky potravin (hlavně tam měl buřta na snídani). S radostí vandrůka si lehl a užíval si volného spaní v přírodě. Pak prý uslyšel nějaké funění. Prý asi 3x za sekundu nasátí. Nevěnoval tomu pozornost, až do doby, kdy něco se zakouslo do jeho polštářku. Než si Franta uvědomil, co se stalo, tak liška mu celý batůžek vytrhla a utekla. Franta nám vypravoval, jak se mu vyplavil adrenalin. Než mu došlo, co se stalo, tak liška už byla cca 4m od něj na louce a snažila se dostat do batůžku. Franta vstal a prý na vzdálenost cca těch 4m se na sebe dívali. Liška pak se dovtípila, že batůžek jen tak neprokousne a tak si ho odnesla do lesa. Franta na ní svítil čelovkou. Prý ještě dlouho bylo možno sledovat její svítící oči. Stále ho sledovala. Dokonce se ještě jednou vrátila, aby prozkoumala moje odpadky a roztahala je po okolí. Když nám to Franta vypravoval, tak jsme mu nevěřili. Franta na

chytrých hodinkách nám ukazoval záznam svého srdečního tepu. Liška přišla cca v půl druhé a Frantův tep z klidového stavu startoval na nezvykle vysoké hodnoty. Ráno při snídani přišla i správcová tábořiště Eva. Když jsem ji to vypravoval, tak jen máchla rukou. Prý letos je ta liška nějaká drzá. Prý leze lidem do aut a stanů a krade jak straka. Musí mít prý nádhernou srst, protože jedna paní si stěžovala, že jí sežrala 3 másla, která měla ukrytá pod autem. No doufejme, že nemá vzteklinu (poslední případ výskytu byl v Česku v roce 2002). Nebezpečná je i liščí prašivina a tasemnice (údajně nakažlivé i pro lidi). No holka asi sama jsi rozhodla o svém osudu. Odstřel lišek je povolen celoročně. Zrovna tak na tábořiště Soumarský Most se dostávala divoká prasata. Správce tábořiště však dovolil myslivcům výstavbu posedu. Během dvou let pak bylo po invazi.

Ta samá liška nás navštívila několikrát. Poznal jsem to vždy podle toho, že kolečko salámu Vysočina (moje návnada), bylo pečlivě okousáno a nechala mi tam jen slupku. Přitom jsem ji nikdy neslyšel. Byla dokonce tak vychytralá, že do směru, kde jsem měl namířeno PIRko, nikdy nešla. Jak to poznala nevím. Pravděpodobně podle mých pachových stop, které jsem při instalaci PIR na louce zanechal. Odchyt lišek je povolen jen za pomoci sklopek anebo něčeho, co ji okamžitě usmrtí. Roman už něco vymýšlí.

Počásí dnes není ideální a tak OKFF dnes vynechám. Rozhodujeme se k návštěvě muzea opevnění s tím, že na oběd se stavíme v Dobré u pana Němečka. Po „zajímavé noci“, si na druhém břehu dáváme jednu vyprošťovací Plzničku. Prohlížíme si i rekultivaci místa bývalého rašeliniště.

Takto liška nakousne růžek a vyndá z odpadků vše, co se dá sežrat

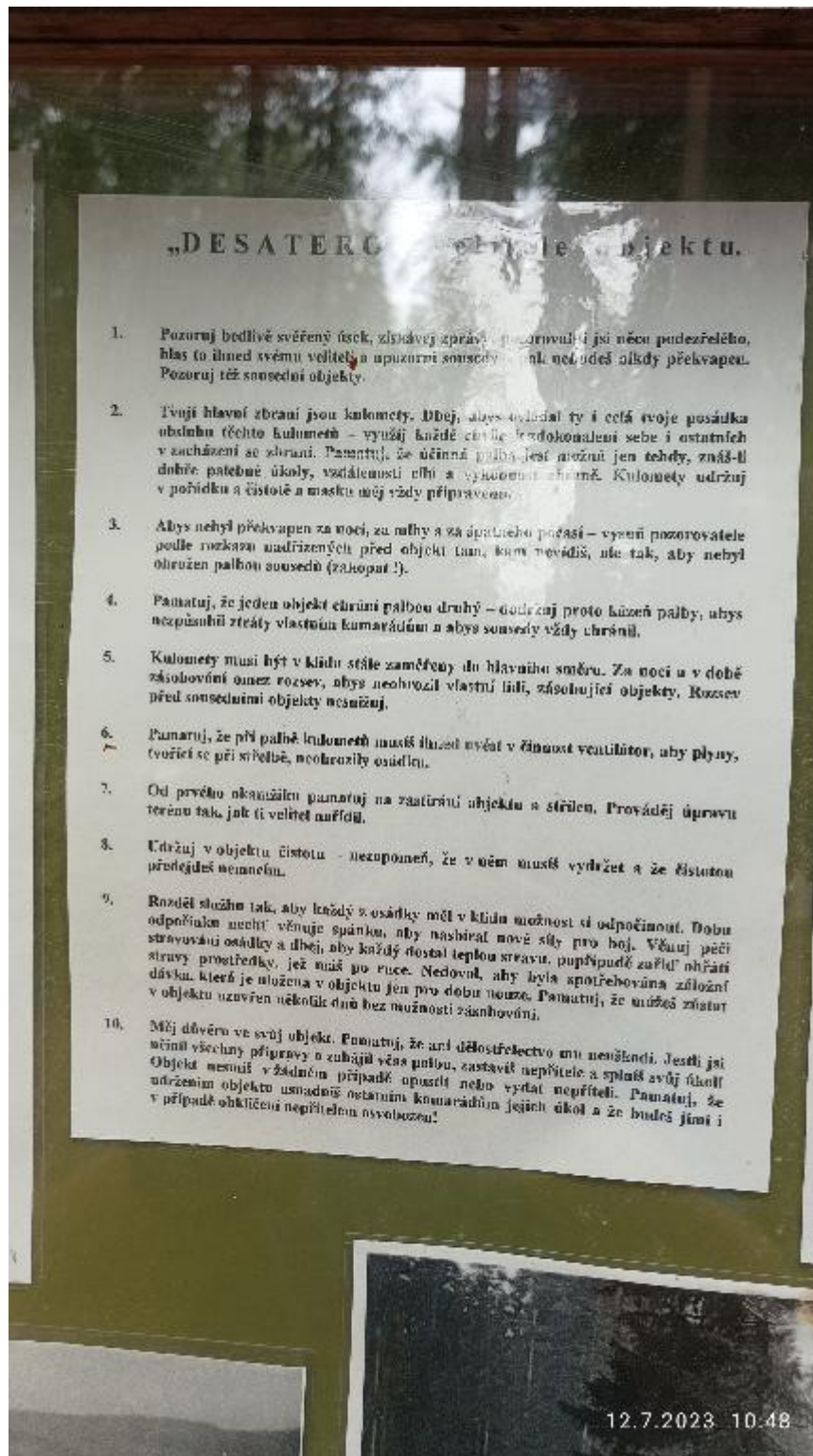

V muzeu Řopíku si prohlížíme zbraně z 2. světové války.

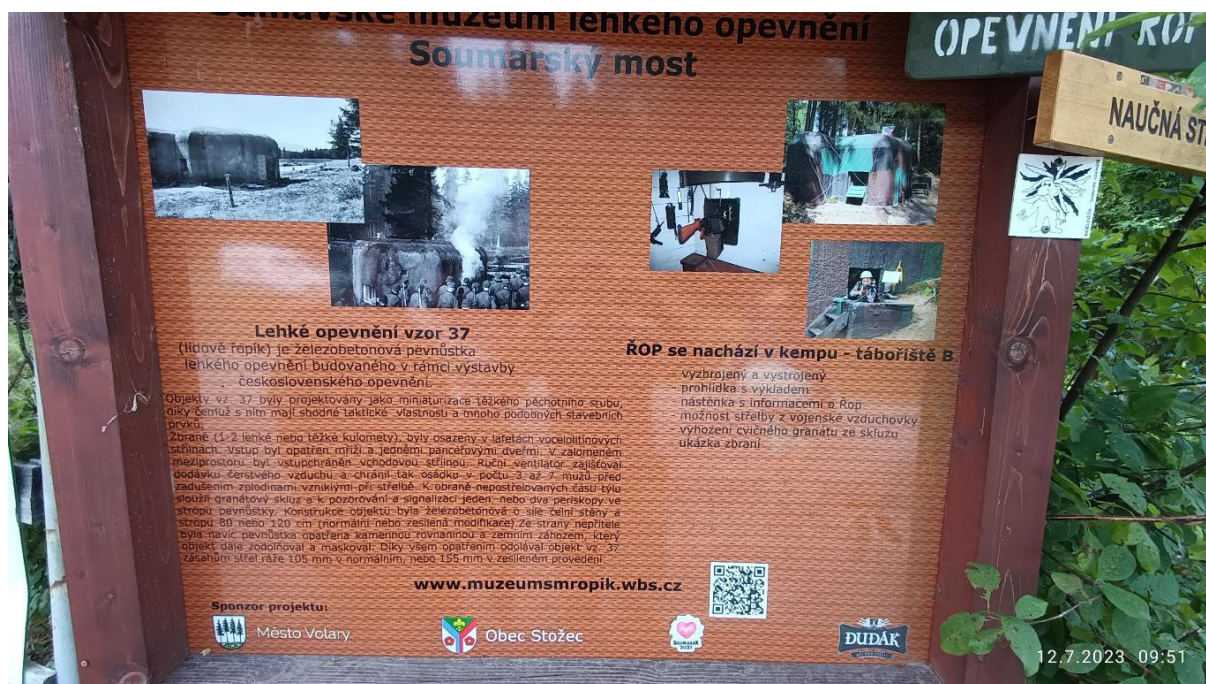

Prohlížím si i samopal STEN. Nejsem znalec zbraní, ale tohle je něco příšerného. Ani se nedivím, že tato zbraň dosti často selhávala.

Prohlížím si i pokyny pro obsluhu [ŘOPÍku](#) a zkusím něco uvidět v periskopu. Opravdu nevím, jak tam někdo něco mohl vidět HI.

Klasická fotografie lávky u Dobré

Nakonec docházíme až k Němečkům. Trošku zklamání, protože oběd za 235Kč nebyl tím, čím býval. Zkrátka pokud hospoda nabízí hotové knedlíky plněné uzeným masem ve formě ohřátí těch z Billy (v mikrovlnce, takže kus knedlíku je vysušený horký a další studený) a to se ziskem 150 procent, pak opravdu tito zlatokopové se nesmí divit, že jim tam už příště nikdo nepřijde.

Hned vedle Němečka je další restaurace, která se zdá být lepší. Jo Honzo, chodil jsem k tobě rád, ale

Vracíme se do tábora a kácíme jeden suchý strom. Vypravuju Romanovi, že vlastně ani nevím, jak se z břízy sundává kůra.

Roman mi dělá [instruktážní video](#).

Tak to je paráda, opravdu rozdělovat oheň pomocí kůry, lze i za deště. Hoří to jako blázen. Dostáváme chuť na dobrou večeři a tak se vypravujeme nad koleje do restaurace MAX. Celkem dobré pivo i jídlo.

Při placení mi děvče vrácí neplatnou bankovku (stovku s úzkým proužkem). Děvče si se mnou hraje anebo je fakt tak blbá. Nechápe, proč tu bankovku nechci přijmout. Volá na pomoc i kuchaře. Prý se nemusím bát, že mi to v bance vezmou. No nádherná odpověď. Říkám jim, že ne mně, ale jim to v bance vezmou, já chci jen platnou bankovku. Takové pitomosti mne někdy docela slušně vytáčí. Nakonec mi vrácí tu správnou a já si dělám malinký mínus zářez s poznámkou – „Jsou to lemplové“.

Večer se Franta rozhoduje, že bude spát v zastřešené části bufetu. Jak ráno říkal, jeho oblíbená liška ho tam znovu přišla navštívit. Tentokrát mu však nic neukradla.

Pohled na část rekultivovaného rašeliniště